

FOLK OG LAND

NR. 7, 23. ÅRGANG

LØRDAG 6. APRIL 1974

LØSSALG KR. 2,—

EUROPAS FREMTID:

Kommer trusselen fra øst eller vest?

BLIR DET RUSSENE SOM BEFRIR OSS FRA KOMMUNISMEN?

Det er en eldgammel erfaring at den som ønsker fred, må forberede seg på krig («si vis pacem, para bellum»). I praksis innebærer dette at man må være så sterk at ingen tør utfordre en. Da har man fred så lenge man selv ønsker.

Dette prinsipp ligger også til grunn for den «terrorbalanse», som har plaget verden siden 1945. Et ekstra «raffinement» utgjøres av det såkalte **maktbalanseforhold** mellom de to hovedmaktene; det vil si at begge er omtrent like sterke. Dette oppnådde man ved å dele vårt ulykkelige kontinent så hårfint mellom seg, at den kombinerte virkning av rom, ressurser og moderne ødeleggelsesmidler gjorde det umulig å kalkulere med et «positivt» utbytte av et eventuelt felt-tog mot motparten.

Den krigen som altså «normalt» skulle ha kommet, er isteden blitt ført med andre midler, som det heter. Vi har fått begrepet «kald krig» — senere avløst av «fredelig sameksistens», da selve ordet «krig» formodentlig viste seg lite anvendelig i alt fredspratet. I praksis er dette en slags supermakt-lek, som går ut på å knekke motstanderen uten skuddveksling.

Så helt uten skuddveksling har den kalde krigen likevel ikke forløpet. Hva krigerske handlinger angår, er årene etter Den 2. verdenskrig antagelig de begivenhetsrikkeste i vår historie. Det er bare det, at krigene er ført lokalt, som det heter, og stort sett utelukkende med leiesoldater fra de «befridde nasjoner». Undertiden har det dog vært påkrevet å sette inn «polititropper» (også kalt «fredsstyrker» (!)) fra supermaktens private ordensvern — FN — for ikke å miste kontrollen over situasjonen. De mange blodige aksjoner, som hefter ved denne organisasjonens faner, står i grell kontrast til den påståtte fredsbevarende oppgaver.

Og uavbrutt har supermaktens propagandamaskineri hamret løs på oss gjennom alle tenkelige kanaler med en svart-hvitt-tegning av aller enkleste slag. Deres to-dimensjonale verdensbilde er for lengst blitt utholdelig.

To faktiske forhold har fått en stivkramperammet «politikk» i bevegelse igjen.

Det ene er oppkomsten av en tredje supermakt — China; det andre er USA's tilsynelatende underlegenhet i den kalde krigen: Kommu-

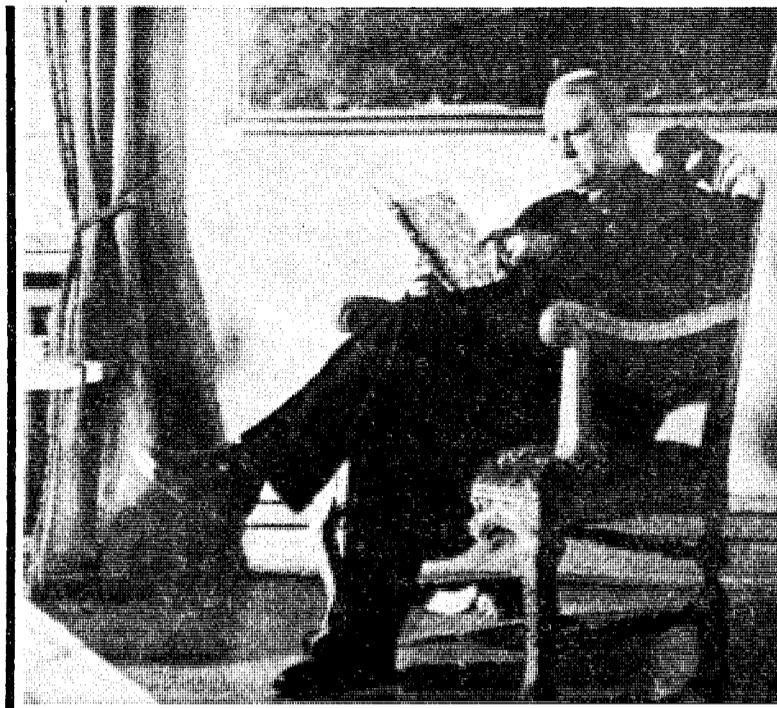
AV TEUTONIUS

nismen er i ferd med å få overtaket på amerikanerne og deres vesteuropeiske allierte — innenfra.

Den første faktor gjorde det klart, at uansett allianseforhold, så ville det bli to mot en. Og ingen ville få lov til å bli stående «nøytral» for så å kunne gripe inn i sluttfasen av et eventuelt oppgjør, og således stikke

av med gevinsten. Det gjaldt følgelig ikke å bli den ene, noe som igjen avstedkom en hel del manipulasjoner med henblikk på å sikre sin maktstilling.

Den andre faktor fikk Vestens forsvarsallianse til å fortone seg noe latterlig i manges øyne. Denne skulle forsvare oss mot kommunisme utenfra, men var i ferd med å bli erobret av kommunisme innenfra. Her i Norden, hvor vi har hatt sosialdemokrati (krypto-kommunisme) i et halvt århundre, er vi snart så proletarisert, at en «kommunistisk trussel» fra Russland må virke som en vits. Etter hva vi

leser, er russerne nu i gang med å innføre «direksjoner» i sine store statsbedrifter — en tendens som er den diametralt motsatte av den vi
(Forts. fra side 8)

ERIK R. HANSEN:

FRIMURERIET — en jesuittisk stat i staten?

Norsk TV gjorde det igjen aktuelt: Hva skjuler Nedre Vollgt. 19? Hva foregår innenfor murene av dette frimurerpalass? En ting er sikkert — frimurernes makt og trusler mot programledelsen, ødela det som kunne ha blitt TV's «Kveldsforum» mest spennende program!

Det har alltid fra nasjonalt hold vært næret interesse og mistenksomhet overfor det

Dikterhøvdingen Bjørnstjerne Bjørnson mente også at Frimureriet hadde en avgjørende innflytelse på norsk politikk.

internasjonale frimureri. I tiden rett før og under den annen verdenskrig, ble det fra nasjonalt hold avslørt sjokkerende ting om frimurernes enorme politiske makt. Og allerede i 1892 i «Verdens Gang», rettet selveste **Bjørnstjerne Bjørnson**, et kraftig angrep mot det han kalte en jesuittisk stat i staten. Da frimureriet var uten kontroll av de «almene medvitende», mente han at organisasjonen var «farlig og forkastelig.» Bjørnson hadde en skjebnesvanger innflytelse på norsk politikk, og sa like ut, at «uten frimureriet var vår nasjonale kamp ikke blitt så langvarig og hård.»

Dette står i skarp kontrast til frimurernes egne påstander om at organisasjonen overhodet ikke befatter seg med politikk, og heller ikke med faglige, sosiale og om-
stridte religiøse spørsmål. Det er kun en hyggelig «gut-teklubb» med ideelle kristne mål — og det er vel liten tvil om at det også er stedet for å skaffe seg gode forretningsforbindelser, og kanskje ordne et lite avansement i stat og kommune. Dette utbredte kameraderi har ført til at organisasjonen får en ikke liten innflytelse i det offentlige. At frimureriet der igjennom kan få det Bjørnson mente var en «skjebnesvanger innflytelse på norsk politikk», er ganske innlysende når man vet at frimurerbroderen fra første stund må gå igjennom ritualer og avgi løfter som binder ham til ordenens høyeste mester, Viseste Salomo, gjennom Salomos Vikar i Norge. Det er sikkert ikke uten grunn at frimurere har uttalt, at det internasjonale frimureri er verdens mek-
(forts. fra side 7)

AV INNHOLDET:

Et begrep som ble meget brukt av Quisling i 30-årene, var «sosial-individualisme». Som et stikkord for innholdet i Quislings politiske lære, markerte det ikke bare en skarp motsetning til kommunismen — det distanserte også det norske NS fra samtidens langt mer kollektivistiske pregede nasjonale bevegelser. Om sosial-individualismens appell i dag, kan De lese på side 3.

ELLERS

henleder vi oppmerksomheten på følgende innslag:

UHØVISK SLAG UNDER BELTESTEDET
Har etterkrigsgenerasjonen et «revisjonistisk» syn på Norges krigshistorie?
(side 2)

FOLKETS INNSATS — FOLKETS LØNN
Om hva sosialdemokratiet har, og nasjonalismen hadde å tilby ung og gammel
(side 4)

EF's FREMMEDARBEJDER-POLITIK FORAN SAMMENBRUD
Indvandringsstop: Krisenes konsekvens (side 5)

«VILJENS TRIUMF»
Partidagen i Nürnberg 1934. Nu som LP-plater. (side 5)

MENINGER OM DAGENS POLITIKK
Aktuelle kommentarer
(side 5)

OG FORØVRIG
våre faste spalter på vanlig sted i avisen.

HVA ANDRE SKRIVER

Vi sakset fra:

National-Zeitung

(München, Bayern)

I Belgia fortsetter oppgjøret med de «onde tyskerne» trass i megen motstand fra flamlenderne og de aller fleste wallonerne. Nu skal den belgiske kringkasting i hele to år fremover og fire ganger i uken kjøre et program, som skal vise hendelsene og følgene av den tyske invasjon under Den 2. verdenskrig. Og hele forestillingen skal rammes inn av øyenvitneintervjuer, hvorav månedens «beste» vil motta omkring syv tusen kroner i premie. Til slutt, når serien er over, vil den beste øyenvitneskildring av dem alle

honoreres med en «superpris», hvis størrelse ikke er fastsatt.

Men øyenvitner som vil fortelle om de mange forekommende tilfelle av «kollaborasjon» skal ikke få komme til orde. Dermed vil senderen forhindre at innbyggerne i den tysktalende delen av Belgia får fortelle om hvilken situasjon de ennå befinner seg i — 29 år etter krigens slutt. Disse belgiske statsborgere ble summarisk og rettsstridig dømt som «kollaboratører», og lever den dag i dag med begrensede politiske og økonomiske rettigheter.

Selv kongehusets forhold under krigen er tabu. Det er bare tyskerne som blir tatt

på kornet av programserien, som ifølge belgiske radiokretser ikke bryr seg om å formidle et objektivt og nyansert inntrykk, men helt og holdent vier seg til myten om den fryktelige nabo i øst.

Det gjenstår å se hva bundesregjeringen vil foreta seg gjennom sin ambassade i Bryssel, for å få satt en stopper for dette spesielle bidraget til vesteuropeisk samdrøktighet og forståelse.

(Charlottenlund)

Så er valget overstått, og dagspressen og radioen er sterkt opptatt av å finne ut hvorfor det gåtefulle folk gjorde, som det gjorde...

I forrige uke, da kandidatene til amts- og kommunevalget lot høre fra seg i bladens spalter, om hva de åpenbart selv forestiller seg at befolkningen går og brenner etter, var det ganske typisk, at et meget stort antall av dem lovet «faciliteter» til ungdommen, «steder å være» for unge og gamle og hele det kompleks av venstrevridde tilbud, som ikke sier velgerne noe som helst, han være seg ung eller gammel.

Hele valgopplegget var et mixtum compositum av borgerlige forestillinger om velferd i marxistisk saus, og velgerne hoppet da heller ikke på det. Å trekke ut noen dypere mening av valgdeltagelsen er absurd, men allikevel sitter sosiologene og tegner kurver og tabeller, og uttaler seg med vekt.

Vi gidder ikke mer å la oss slå i hodet av disse «Besserwissere»s statistikk. Våre beslutninger, slik det fremgår av krysset på stemmesedlene, er vel overveide.

Vi besluttet å bremse de venstreorientertes fremferd ved siste folketingsvalg, og når politikerne stadig regjerer, som om det ikke har funnet sted noen optelling av stemmer, så kan det dog ikke med noen rett bebreides velgerne.

(Coburg, Bayern)

At gode venner er skjeldne i en nødssituasjon, det får forbundskansler Willy Brandt smertelig erfare i disse da-

Uhøvisk slag under beltet

Av Noza Sørensen

Under ovenstående tittel bragte Aftenposten nylig et innlegg, som er bemerkelsesverdig nok i seg selv, om det ikke attpåtil hadde fått plass i nevnte avis. Vi formoder at det er morgendagens røst, som her gjør seg gjeldende, idet forfatterinnen både tilhører etterkrigs generasjonen og samtidig forfekter et «revisjonistisk» syn på saker og ting. Vi gjengir:

Per H. Flaaten angrep på Finn Gustavsen i Aftenpostens morgenr. lørdag 2. februar synes jeg var et uhøvisk slag under beltet.

Hr. Flaaten taler om hat og antikrist, samtidig som hans angrep på Finn Gustavsen fråder av hat. Ikke bare mot ham og det han står for, men også mot såkalte landssvikdømte mennesker som forlengst har fått sine statsborgerlige rettigheter tilbake og er samfunnsnyttige mennesker som Flaaten og jeg. Disse mennesker ble ikke dømt til livsvarig pariatilværelse av våre rettsmyndigheter. Finn Gustavsen fortjener honnør for sitt uredde forsvar av de to angjeldende personer i vårt Storting.

Jeg var fem år da krigen sluttet. Mine foreldre var såkalte jøssinger og gode nordmenn. Som annen ungdom i vårt kjære fedreland er jeg «fed up» med skrytet fra krigsgenerasjonen, hvordan dere alle «sloss for friheten», som hr. Flaaten så smukt uttrykker det. All min honnør til dem som sloss, men var det så mange? Var det bare de landssvikdømte som ydet tyskerne bistand under krigen?

Man hører ham stadig klage: «Jeg vil ikke mer»; «Dere forlater meg alle sammen»; «Er jeg unntatt fra solidariteten?». De første rykter om hans tilbaketreten blir dementert. Valgkatastrofen i Hamburg, med over 10% tilbakegang i stemmer for kanslerpartiet, påskynder det endelige nederlag. Det er ingen mer, som tror på hans paroler om at velgernes røst bare gir uttrykk for hvor dårlig hans ministere har greid å bringe regjeringens gode politikk ut til mannen i gaten.

Sikkert er det i alle fall, at mange av hans lovsanger i presse, radio og fjernsyn har forstummet eller endog er gått over til motparten. Illojalitetene i kabinettet hopper seg opp, og partiet driver avsted helt uten ror. Fagforeningene, som engang sto frem på valgkamp-arenaen for denne «frelseren», bryr seg rakker'n om hans måteholdsappeller og dreier bare kraftig på inflasjonsspiralen: Denne kansleren fører ikke lenger, han drives.

Hvilke nordmenn var det som bygget ut vårt land til Hitlers «Festung Norwegen», spekket vår langstrakte kyst med festningsverker, kanonstillinger, ubåtbunkers, bygget flyplasser og andre militære anlegg? Alle større bedrifter lot seg innlemme i Hitlers våpensmie, fra direktør til volontør, og bistod i høyeste grad tyskernes krigspotensial. Hele transportvesenet med NSB i spissen fraktet tyske soldater og krigsmateriell allerede mens krigen pågikk i Norge og fortsatte med det under hele okkupasjonen. Landets aviser gikk mannevnt inn for nazipropaganda og villedet sikkert tusener av mennesker, mens Norges embedsstand satt i sine stillinger og håndhevet regjeringen Quislings lover og forordninger. Hvor mange av våre tapre krigsseilere ble drept i Murmansk-konvoiene og Nord-Atlanteren av tyske fly og ubåter fra baser i Norge bygget av norske arbeidere og industribedrifter, med ammunisjon fraktet av NSB? Var dette uskyldigere bistand til den tyske krigsmakt enn et passivt medlemskap i NS?

Nei, det mest motbydelige som har skjedd i vår senere historie, herr Flaaten, er det såkalte rettsoppgjøret etter krigen. Det var så langt fra bare en håndfull NS-folk og frontkjempere som ydet tyskerne bistand i råd og dåd.

Det er ymtet om i denne saken at vi ikke må få et nytt landssvikoppgjør nå 30 år etter krigens slutt. Jo, la oss det. La oss åpne dører og vinduer og luft ordentlig ut. Kanskje vi, etterkrigs generasjonen, vi anti-altmel-

(Forts. side 6)

Definisjon:

Avspenning, står det i vårt uoffisielle leksikon, er en fortsettelse av krigen med andre midler.

PÅ SKEN 1974

Redaksjonen ønsker sine lesere i nær og fjern en riktig god påske.

På grunn av helligdagene vil neste nummer av avisen først kunne bli datert den 27. april. Vel møtt!

Felix Hartmann

Med disponent og major Felix Hartmann, er en særdeles interessant og farverik personlighet gått bort. Som ung deltok han frivillig på tysk side i 1. Verdenskrig, og ble hedret med Jernkorset av 1. klasse for sin innsats. I 2. Verdenskrig deltok han igjen på tysk side, for derved å gjøre sin innsats for å bidra til å styrke Norges stilling overfor Tyskland

Efter 1. Verdenskrig, startet han sammen med endel andre et Verdens Veteranforbund, som skulle oppta soldater som hadde deltatt på begge sider av frontlinjen; for Felix Hartmann var en forkjemper for toleranse og forståelse mellom alle nasjoner.

Som titusenvis andre, havnet Felix Hartmann i fengsel som politisk fange etter krigen. Men tross den harde behandling han, i likhet med de fleste andre, ble utsatt for, bevarte han sitt uoppslitelige humør, og bidro til å holde motet oppe hos mange av sine fangekamerater.

Felix Hartmann, som fylte 80 år høsten 1973, drev sin forretning til siste uke han levde, og besøkte sine kunder i Bergen og Trøndelag få uker før han døde i mars.

Felix Hartmann, var en dynamisk personlighet av de skjeldne, en tvers igjennom hederlig offiser og forretningsmann, med en trofast overbevisning om at han og hans kamfeller hadde kjempet for rettferdighetens og sannhetens sak under okkupasjonen. Alle som lærte Felix Hartmann å kjenne, vil alltid huske ham som den inspirerende lysbringer han var, som holdt det gode kameratskap fra krigen og fangenskapet høyt i akt og ære. Han var ikke i stand til å hate noen, men var en godviljens mann helt igjennom.

Hans begravelse ble en verdig avslutning på hans liv. Et fullsatt kapell og et veld av blomster og kranser, og ved båren sto 6 krigskamerater fra siste krig æresvakt. Da kisten ble båret ut lød fra orgelet tonene av den 150 år gamle tyske militære sørgehymne «Ich hatt' einen Kameraden». En verdig avslutning på et langt og begivenhetsrikt liv.

Ø. M.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOMDET FUNKSJONELLE
IDIOTI?

En viss, velkjent mentalitet, som det finnes en rekke trefende, folkelige betegnelser på i et språk som det norske, er i ferd med å ta fullstendig overhånd i det offentlige styre og stell. Alle kan føle og lese om den i dagspressen og langt de fleste støter vel også på den i det daglige. Den gir seg nærmest utrolige utslag, hvorav vi nevner i fleng:

Det meddeles at forsøket med moskusfe i Norge sannsynligvis må avvikes og dyrene slaktes, da det er umulig å få beveget myndighetene til å yte noen støtte til foretaket. Samtidig kan vi lese om at de samme myndigheter har bevilget 40 millioner kroner til en naturpark i Tanzania midt i svarteste Afrika.

Et annet sted leser vi en uttalelse av Oslos kst. politimester Sigurd Müller, der det heter at politiets midler er begrenset, slik at det ikke kan gjøres noe med Oslo-borgernes sikkerhet — og det i en tid da det praktisk talt daglig blir slått ned og ranet eller stukket ihjel folk i byens gater. Her spares det på bevilgninger, mens det samtidig meldes at 10 millioner skattekrone skal gå til det kommunistiske Nord-Vietnam og ytterligere 12 millioner uten vanskeligheter frigis til bruk for de afrikanske geriljaorganisasjoners «frigjøringskamp».

Vår egen — Deres og vår — frigjøring ser det derimot alt annet enn lyst ut for. Vi har ikke lenger lov til å skifte lypære på vår egen bil engang, om lovmakerne får det som de vil. Men vi skal kanskje få betale «vrakavgift» på vår nyinnkjøpte bil, og snart kanskje endog bli utstyrt med «parkometer» montert på selve vognen, slik at vi kan betale avgift både når vi kjører og når vi står parkert.

Andre enn vi har reagert på dette: Begreper som «Flåklypa» og «Supperådet» har allerede på umisforståelig måte tatt disse despotiske tendenser på kornet, og gjort det klart hvor «folkemeningen» står i forhold.

Ekkoet fra folkets latter, som mer og mer lyder på de gale stedene, har utrolig nok kommet regimets toppledere for øret, men isolerte som de er fra enhver virkelighet, har de store vanskeligheter med å tyde den. Typisk i så henseende er samferdselsminister Annemarie Lorentzens kommentar i Dagbladet, hvor hun taler om den «skremmende konservative tendens», som skal gå over landet.

Hvis det i det hele tatt er noe som imponerer ved dette idiotiet, så er det at det overhodet funksjonerer. Evnen til å tåle og finne seg i det nesten utrolige av sosialdemokratiske påfunn røper en skjelden «kvalitet» hos det norske folk. Man skulle nesten tro at det var utsett av skjebnen til å være undersått-folk hos en despot. For hva skulle det ellers med sin evne til å underordne seg? Sikkert er det iallfall, at det regime nordmennene har vært velsignet med gjennom de siste årtier, ikke på noen måte har gjort seg fortjent til en slik lojalitet, flid, utholdenhet og «skattevillighet», som det er blitt til del. Under andre himmelstrøk ville et slikt «sosialistisk eksperiment», som det norske, forlengst ha vært avblåst og dets flaggbærere gjort et hode kortere.

Et gammelt ordtak sier at «Kjente hesten sin styrke, lot den seg ikke ri». Nordmennene er åpenbart offer for den samme villfarelse som hesten, når de slik inntil det absurde lar seg utnytte i internasjonalismens tjeneste av en skokk representanter for den naturstridigste -isme det menneskelige intellekt hittil har klekket ut.

Mon ikke det norske folk nu omsider burde vie sin egen frigjørelse en tanke og kaste av seg den sosialistiske domestikasjonens trollham. Det skal jo egentlig bare en erkjennelse til.

Sosial-individualismen — det eneste virkelige alternativ til kommunismen

Enkeltmenneskets evner og muligheter er nøkkelen til en bedre verden

Kommunismen og sosialismen er igjen på sterk fremmarsj. I vårt land viser det seg i Sosialistisk Valgforbunds suksesser og i en radikaliserings av Det norske Arbeiderparti, som fra krigens tid inntil nå nærmest har ligget i en sentrumsposisjon.

Når de røde krefter igjen kan vinne frem, skyldes det at Stalin-tidens grusomheter er glemt av mange, og at ropet om «likhet og rettferdighet» har en sterk tiltrekningskraft på enkle sjeler. En annen og like viktig grunn er det allikevel at de ikkesosialistiske krefter har vært ute av stand til å presentere en tilsvarende klar og logisk ideologi med appell til den jevne mann. En slik ideologi finnes imidlertid, og et godt og treffende navn på den er sosial-individualisme.

La oss først se på den side av sosialismen og kommunismen som er årsak til fremgangen: Idéen om at alle mennesker er like og har like kray på de tilgjengelige goder. Denne tankegang har i dag nærmest gjennomsyret alle partier i Norge. Det er nesten en dødssynd å angripe likhetstanken, enda vi alle vet at den er en ren løgn og at det motsatte er tilfelle: Det finnes ikke to mennesker blant alle jordens milliarder som er like, vi er alle noe for oss selv.

lomhimmelogjord, har et

Svært få gjennomskuer det som er aller farligst ved denne falske, men besnærende tese: Hvis det nemlig er så at vi alle bærer i oss nøyaktig de samme evner og muligheter, da er ingen av oss uunnværlige, og vi kan alle uten vanskelighet erstattes av andre. Det er denne likhetstanke som er selve grunnårsaken til de kommunistiske lederes menneskeforakt og mangel på respekt for menneskeliv. Hva spiller det for en rolle at man utrydder noen timillioner mennesker når det finnes nok av

Svært få gjennomskuer det farligste ved sosialismens falske, men besnærende likhets-tese.

andre millioner som kan erstatte dem?

Her sier en sosial-individualist det stikk motsatte: Hver eneste menneskelig skapning på jorden er helt enestående. Det har aldri eksistert noen som henne eller ham, og det vil aldri gjøre det. Hvert menneske bærer i seg helt spesielle egenskaper og muligheter, og derfor må hvert eneste menneskes liv betraktes som hellig.

Sosialismen og kommunismen (Forts. side 6)

In memoriam:

Synnøve Lie

Synnøve Lie sovnet stille inn den 16 mars 1974, 88½ år gammel. Med henne er et sjeldent elskelig og godt menneske gått bort. Synnøve Lie drev sin blomsterforretning i Frognerveien 30 fra 1925 til 1965 med stor dyktighet. Tallrike beboere i strøket og mange lesere av dette blad vil minnes henne for aldri sviktende elskverdighet, imøtekommenhet, service, hjelp og veiledning ved besøk i hennes forretning.

Synnøve Lie var sterkt sosialt og politisk engasjert. Hun var med i NS fra begynnelsen til slutt. I en alder av 60 år ble derfor hennes forretning tatt fra henne og stillet under offentlig forvaltning. Da hun etter flere års venten igjen fikk overta den, var det som å begynne på nytt. Men hun var vant til å arbeide og gikk i gang tross sin allerede den gang relativt høye alder. Hennes gamle kunder kom tilbake, nye kom til og forretningen blomstret opp igjen på ny, både bokstavelig og i overført betydning, til glede for henne selv og alle de som fikk avlegge et besøk hos henne.

Synnøve Lie oppnådde en høy alder, men bevarte et og, jeg hadde nær sagt ungepikeaktig sinn til det siste. Men hun hadde også et langt livs erfaring og noe av den visdom som kjennetegner eldre mennesker som er lutret i livets skole. Bak det hele ante man hennes stillferdige, inderlige og oppriktige kristne tro. Hun hadde sin faste plass i Frogner kirke hver søndag og deltok med liv og sjel i gudstjenesten. Hun deltok i det frivillige kristne arbeid, bl.a. i Menighetsbevegelsen (Christian Endeavour) og i Oslo Indremisjon. Mange av oss vil med særlig takk-

nemlighet og glede minnes hennes deltagelse og innsats i foreningen Kristne Venner. Undertegnede lærte henne å kjenne der i 1948. Hun var med på alle møter og forsømte aldri ett uten tvingende grunn. Ved sitt aktive medarbeiderskap, sitt praktiske grep på tingene, sin fine fremtreden og sitt vitnesbyrd var hun til uvurderlig hjelp, støtte og inspirasjon for oss i mer enn 25 år.

Vi lyser fred over hennes minne og takker for det vitnesbyrd hun fikk avlegge om Herren Kristus, i ord og gjerning.

Eivind Saxlund.

TANKER VED SYNNOVE LIES DØD

Et sørgebud? Påny, påny det skjer, en av de gode trofaste gikk bort. Det glisner i vår skog, ja mer og mer. Det tynnes jevnt. Det tynnes jevnt og fort...

Din høye alder bar du glad og fri. Ja, som en fane trosser vær og vind, slik sto du fast, Synnøve Lie! Du var en kjempe med et barnesinn.

Din yndlingsang var «Kjærlighet fra Gud». Du trosset stormen uten bitterhet. Ditt livs kompass var Jesu Kristi bud. Nu er du hans i himlens herlighet.

Dine venner Katharina og Kai Normann.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødte der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

I ALLENDES ÅND

Nå begynner vi etterhvert å ane hvilken skjebne Norges nye rikdom og antatte inntektskilde — nordsjøoljen — vil komme til å få. Det var en stund fare for at den skulle komme landet og dets innbyggere til gode, men heldigvis har vi i den nåværende regjering folk med virkelig kompetanse og erfaring i dette å vende en opplagt inntektskilde til et dundrende underskuddsforetagende!

Og hvilke tradisjoner kan vel ikke våre sosialdemokratiske regjeringsmedlemmer se tilbake på! Det ser da også ut til at de legger både liv og sjel inn i den ikke lette oppgaven å få norsk oljepolitikk til å bli et nytt underskuddsforetagende på linje med Koksverket i Mo i Rana. Eller for den saks skyld alle andre statlig, og under sosialdemokratisk styre, drevne bedrifter.

Det ser også ut til at Arbeiderparti-folkene vil prøve å overgå seg selv denne gang! I fortvilelse over alle pengene som kan rulle inn, har regjeringen ymtet frem på med det å skulle skape en hel rekke med stats-bedrifter! En slik omfattende sosialisering i tillegg til den nærmest opplagte økningen av norsk u-hjelp, vil sikkert på en effektiv måte stoppe alle spekulasjoner som nå må versere nordmenn i mellom når det gjelder det vi vil få igjen for arbeidet med det sorte gull.

SV har nevnt at distriktsutbygging må være et passende tillegg til u-hjelpen. Vi kunne nå tenke oss å droppe hele u-hjelpen og satse på en egoistisk boligbygging, veiutbygging, skattelettelser, daghjemsplasser, syke- og aldershjem og andre felles og nødvendige tiltak.

Høyre har ivret for skattnedsettelse, men vi aner her fete valgløfter som er tiltenkt å skulle vedre Lange-partiets skattepolitiske skatte.

Det norske olje-eventyret vil i allefall bringe Norges navn utover verden. Bare vent — om ikke lenge vil Allendes sosialistiske konforetagende i Chile virke som rene gullgruben i forhold til hva den norske re-

gjering vil kunne få ut av nordsjøoljen. Norge kommer til å bli brukt som eksempel på «Allendismens» virke i «praktisk» politikk. Vi kommer til å oppnå en herostratisk berømmelse på linje med norsk hjemmebrentindustri.

Men da må vel selv det trofaste stemmekveget til Bratteli & Co. begynne å føle seg noe dårlig tilpass i bås-

«GATEAVISA» AVSLØRER NSDAP OG HITLER!

Husorganet for de lokale sofa-anarkister, «Gateavisa», har i en artikkel om okkultisme klart å bevise hvorfor det gikk så dårlig med Hitler og partiet hans. Satanismen, selvfølgelig, her har vi den egentlige grunn til all råttenskapen! (At vi ikke har tenkt på det selv!)

Sitat fra G.A. nr. 5/73: «...Ifølge teosofien har jorda to skjulte regjeringer: Den hvite losjen der Jesus er overhode og den svarte der Satan er sjef.... Den tyske nazirørsla var bygd opp ved hjelp av svarte kontakter — (bl.a. fra Tibet)

(Samnsynligvis skyldes denne påstand vage anelser om Himmlers lille ekspedisjon til Tibet i 30-årene, hvor oppgaven var å eventuelt oppspore levninger av den tidligere ariske kultur. D. K.)

—og hadde for eksempel en egen okkult kosmologi som blei dosert ved universitetene. Denne kosmologien var grunnlaget for raseteoriene til nazistene. Hitler konsulterte astrologer før han tok viktige avgjørelser, men trudde til sist at han kunne ignorere deres råd. Da snudde krigslykken for ham....»

Så nå vet vi det altså! Det

var slik det foregikk! Og så vi som har vært naive nok til å tro på alt dette om nasjonal solidaritet og slikt.

Nei, man kan si hva man vil om de små anarkistene i Hjelmsgate, men noen ordentlige skøyere, det er de!

Dick Kobro.

Leksikon om det jødiske folk

Det berømmede leksikon, «Oxford English Dictionary» nægter at give sig — det står fast på at definere en jøde som «en begærlig og ublu pengeudlåner eller ågerkarl, eller en handlende som driver forretninger med hårde eller listige metoder».

En anklage mod definitionen skal prøves ved en højeesteret etter årelang kamp ført af Marcus Schloimovitz, en 67-årig klædehandler fra Salford i England. Han påstår, at hans race er blevet bagtalt.

Men R. W. Burchfield, udgiveren, forsvarer sig. Han siger, at ordene på engelsk betyder nøjagtig hvad folk føler, de betyder og ikke hvad enkelte mennesker ønsker, de skal betvde. Et ords forklaring udledes af dets brug, siger han.

Wir gehören einer Kultur an, deren Kultur in Gefahr ist, an den Mitteln der Kultur zugrunde zu gehen.

F. W. Nietzsche.

ERIK R. HANSEN:

Folkets innsats — folkets lønn

Da demokratiet ble født og døpt i den franske adels blod, startet et hykleri uten sidestykke i historien. «Frihet — Likhet — Broderskap», ropte man om dengang — som idag. Joden Karl Marx gjorde en vri og begynte å forkynne «demokrati» for de utvalgte — arbeiderklassen. Det hele har idag endt opp i et utbredt «sosial-demokrati», som nå i generasjon etter generasjon blir forkynt for folket, som det ideelle, det mest tolerante og det mest menneskevennlige.

Vi unge har vokst opp i et sosial-demokratisk samfunn. Vi kjenner dette samfunnsfordeler, men også dets ulemper. Vi har også en viss mulighet til å trekke sammenligninger med andre styreformere, og det er da naturlig for oss nasjonalister å se dagens sosialistiske demokrati i forhold til hva slags «tilbud» nasjonalistene ga sine unge i mellomkrigstidens Tyskland eller Italia.

Disse nasjonalistene kalte seg også sosialister — og de føyde gjerne til «sanne sosialister». Vi kjenner til deres banebrytende arbeid når det gjelder trygdepolitikk og innsats for gode kår for eldre, og de i samfunnet som trengte samfunnets støtte. Man snakket om «folkefellesskapet».

Mangt og meget av dette har sosial-demokratiene kopiert så godt det har latt seg gjøre — og når det gjelder innsats for samfunnets sosiale, kriminelle og abnorme, har sosial-demokratiene gått langt, langt lenger.

Men hvor kommer ungdommen inn i bildet? Hva er gjort for de som arbeider, betaler sin skatt og som ønsker å stifte hjem og familie? Svært lite. Boligsituasjonen er for mange unge mer enn håpløs. Man er ennå ikke veletablert og har dårlig økonomi, og ikke er man tryvdet eller på annen måte understøttet — og da er man i vansker i et sosial-demokrati! For å bli akseptert på boligmarkedet i dag trenges det penger — mange penger! For mange betyr dette et løft utover hva de evner, og de år hvor hjemmet skal tømres og barn oppdras, blir fylt av bekymringer over økonomi, dårlige og usikre boligforhold og liten mulighet til rekreasjon og glede.

Det er samfunnets plikt og i samfunnets interesse å gjøre noe med de fortvilede forhold som så mange — stadig flere — ungdommer møter i sin streben etter et harmonisk hjem, barn og en trygg arbeidsplass. Dette krever kapital og innsats fra statsledelse og folk. Hva som har manglet sosial-demokratiet mest er lite interessant, men et faktum er det at denne styreform ikke på noen måte har klart å løse hverken boligspørsmålet el-

ler det inflasjons- og skattepress, som har gjort unge arbeideres stilling svært vanskelig. Det kom derfor ikke som noen overraskelse, at Anders Langes Parti samlet så mange unges stemmer.

Tyskland fikk i sin tid Hitler og den nasjonale sosialisme — under dette styre ble ikke ungdommen glemte, men derimot hyldet som landets fremtid. En enorm innsats ble lagt ned, og på tross av landets dårlige utgangspunkt etter Den 1. verdenskrigs herjinger, ble slumstrøk rasert og boliger bygget i tilstrekkelig tempo. Noe kaserne-miljø eller bomaskiner førte dette ikke til i motsetning til de forsøk man ser på å løse lignende problemer idag. Parker og idrettsanlegg ble tatt med i planene som en opplagt selvfølgelighet — de unge skulle trives i sine nye hjem i Hitlers Tyskland.

Staten løste altså de fleste av sine oppgaver så lenge nasjonalsosialistene satt ved roret, likevel forundres de styrende i dag over at noen finner å foretrekke denne form for sosialisme fremfor den demokratiske.

Tyskland var et utarmet land som evnet en innsats — for folket visste, at hva de gjorde, gjorde de for seg selv og sine etterkommere! Denne følelse har vi unge aldri hatt under sosial-demokratiet!

Norge er i dag et rikt land. Våre fremtidige oljeinntekter kunne bragt oss den nødvendige kapital for å løse de mest presserende samfunnsoppgavene, eller i det minste gjøre det mulig å foreta en virkelig drastisk nedskjæring av skattebyrdene, og derigjennom gjort det mulig for ungdommen å spare og beholde litt av sin inntekt. Ikke bare er dette en mulighet, men også en nødvendighet av faren for en omfattende inflasjon — trodde vi! Men sosial-demokratiet fant en annen løsning på inflasjonsproblemet. Det var ikke boliger, daghjem, arbeidsplasser eller skattnedsettelse de i første rekke tenkte på i forbindelse med oljeinntektene — men en kraftig økning av u-hjelpen!

Sosial-demokratene hadde i sin makt muligheten til å gjøre fremtiden lysere for (forts. fra side 6)

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

EF's fremmedarbejder-politik foran sammenbrud

TI MILLIONER MENNESKER BERØRES

En ny krise truer EF: systemet med billige «gæstarbejdere» trues af sammenbrud. Trods alle høje idealer udgør «gæstarbejderne» overalt et fremmedelement.

Og nu kommer krisen fra to sider. Fremmerarbejderne begynder at tage del i demonstrationer for højere løn og mere indflydelse. Og samtidig vokser uviljen naturligt imod dem.

EF's femtestørste nation

Der er nu over 6 millioner udenlandske arbejdere i EF-landene — med pårørende 10 millioner! De udgør således EF's femtestørste «nation». Hele den erhvervsaktive befolkning i EF er kun på ca. 50 millioner.

Frankrig har forholdsvis flest, 3,8 millioner eller 7% af befolkningen er udlændinge, og 8% af landets arbejdsstyrke er fremmedarbejdere.

Den tyske Forbundsrepublik har 3,6 millioner udlændinge (6% af befolkningen), og 2,6 millioner fremmedarbejdere udgør også her 8% af de erhvervsaktive.

For England er tallene 2,6 millioner udlændinge (knap 5% af befolkningen) og 1,8 millioner fremmedarbejdere (godt 7%).

I Belgien er tallene omtrent de samme: 7% udlæn-

dinge og godt 7% fremmedarbejdere.

I Italien langt mindre — her sker vandringerne overvejende fra det fattige Syditalien til det industrielle Nord.

Holland er i en mellemposition: 2% udlændinge, 3,3% fremmedarbejdere.

Danmark lavest

I Danmark er der «kun» ca. 30.000 fremmedarbejdere — men heri medregnet nordiske statsborgere, der jo ikke er fremmede.

Fagforeningernes modstand mod fremmedarbejderne har i Danmark ført til den mest tilbageholdne politik på dette område i EF.

Umiddelbart ved oliekrisens frembrud i efteråret indførtes et stop for fremmedarbejdere. I forvejen var regeringen kun indstillet på at tillade 6.000 at indvandre i det nye år.

Danmark viste vejen til et reelt brud med EF's «frie bevægelighed for arbejdskraft» — og snart fulgte Vesttyskland efter. I november indførte Bonn et stop svarende til det danske, også delvis grundet (uofficielt) på fremmedarbejdernes indblanding i stridigheder og aktioner.

Også i Belgien strammes politikken nu. Gæstfriheden

er slut. De stadig mere restriktive regler begrundes med stigende arbejdsløshed.

I Holland rejser der sig røster for begrænsning af indvandringen, mærkeligt nok især fra venstre side i parlamentet.

Og franskmændene har store problemer. Måske ikke så voldsomme som engelskmændene, hvis økonomiske og sociale krise er velkendt. Men fremmedarbejdernes nye politiske aktivitet, begyndende reaktioner fra den mere bevidstgjorte nationale befolknings side og udsigten til arbejdsløshed varsler også her en ny politik.

Proletarer

Fremmedarbejderne er skaffet til veje som led i en økonomisk vækstfilosofi, som nu trues af sammenbrud. Når inflationen løber løbsk uden at beskæftigelsen kan opretholdes, må de fremmede nødvendigvis blive de første ofre.

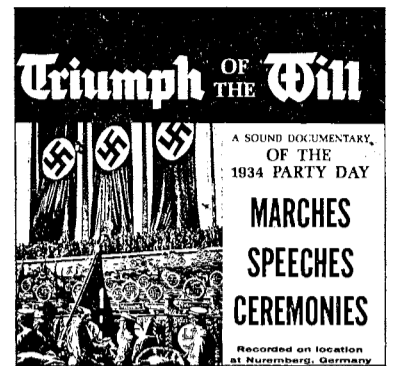
For alle parter må man håbe, at denne udvikling fortsætter. Det danske folks lykke er ikke gjort i evig økonomisk vækst og overopledning, der medfører import af regulære slavearbejdere. Danmark har netop efter krigen fjernet den sidste

(Forts. side 8)

FRA PLATEUTVALGET:

«VILJENS TRIUMF»

RIKSPARTIDAGEN I NÜRNBERG 1934

Leni Riefenstahls film om NSDAP's partidag i 1934 er ikke uten grunn blitt karakterisert som en av, om ikke den mest vellykkede og storlåtne propagandafilm, som noensinne er blitt laget. Den er ennå idag et obligatorisk studieobjekt for alle og enhver, som driver med audiovisuell kunst.

Av de hundrevis av kopier, som ble distribuert av denne filmen, er det bare en handfull som kom ubeskadiget gjennom verdenskrigens flammer. Lydbåndet fra en av dem er nu blitt overført til moderne LP-plater, som vi idag kan tilby våre lesere gjennom F. og L.'s boktjeneste.

Under partidagen i 1934 ble det ikke spart hverken på anstrengelser eller penger når det gjaldt å gjøre både selve dagen og filmen til det beste noen inntil da hadde sett. «Rollelisten» talte nesten en million mennesker: 180 000 politiske ledere, 88 000 SA-folk, 12 000 SS-menn, 60 000 Hitler-ungdommer, 52 000 arbeidstjeneste-menn, 120 000 partifolk med stort og smått samt ytterligere 9000 ekstra politimenn til trafikkontroll og almindelig orden i folkehavet. Dertil må også regnes de 350 000 inn-

Dobbeltalbumet 271/1-2 koster kr. 80/— levert fra Boktjenesten.

byggerne i Nürnberg, da praktisk talt hele byen var på bena ute i gatene eller på oppmarsjplassene.

Under produksjonen hadde Leni Riefenstahl rådighet over en hel liten hær av teknikere og utstyr: 16 kameramekaniserte kameratårn, folk med hver sin assistent, motoriserte lyskastere og en mengde forskjellig tungt utstyr utlånt fra Nürnberg brannvesen og de lokale kommunikasjonsmidler. På toppen av det hele kom så fire store lastebiler med komplette lyd- og bildeopptakssystemer.

De beste innslagene fra denne veritable filmsuksess (Forts. side 6)

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

Ny «historieveiledning»

Så er den berømmelige samtidshistoriker Magne Skodvin på farten igjen, og denne gangen slår han i et foredrag, ifølge Aftenposten, fast at «teorien om at tyskerne kom britene i forkjøpet da de invaderte Norge» nå kan avvises som «grunnløs». For, sier Magne Skodvin, det britisk-franske ekspedisjonskorps ble oppløst 14. mars 1940 etter freds slutningen mellom Finland og Sovjetsamveldet. Dette viser «sikre kilder» fra det britiske krigskabinett.

Sin vane tro underslår denne historieforsker vesentlige momenter når han vei- eller villeder sine norske tilhørere og lesere, ibefattet den utrolig uvitende Aftenposten.

Saken er jo nemlig den, at etter de britisk-franske planer skulle det settes inn

150.000 mann for den «hjelpeaksjon» for Finland som blandt annet omfattet sikringen av malmfeltene i Gällivare og okkupasjon av støttepunkter på norskekysten.

Magne Skodvin er på farten igjen med «sikre» kilder.

Den store styrken skyldtes at man da også måtte sette inn tropper på finsk side mot russerne. Noe som naturligvis bortfalt etter freds slutningen mellom Finland og Sovjetsamveldet. Så det sier jo seg selv at denne styrke ble «oppløst» Derimot ble ikke planen om å minelegge den norske led for å hindre malmtilførselen til Tyskland oppgitt. Beredskapen ble, som Skodvin så forsiktig antyder, «stillet i bero».

Nå har jo bl.a. Lord Hankey, som selv var «a Minister of the Crown with Cabinet rank» og vel skulle være bedre orientert om saker og ting enn vår hjemlige Skodvin, slått fast at riktignok var dette å minelegge leden hovedformålet, men «it was always recognized, however, that some troops would be required in addition to protect bases and aerodromes». Man måtte med andre ord okupere visse norske havner og flyplasser for å hindre de tyske motaksjoner som nødvendigvis ville bli utløst. Men hertil trengte man, i første omgang iallfall, ikke noen hær på 150.000 mann. Tvskerne okkuperte nøkkelstillingene i Norge med tiendeparten.

La meg sluttelig, som en motvekt mot Skodvins nye historieveiledning gjengi et avsnitt av Lord Hankeys bok «Politics, Trials and Errors» (side 78):

«I begynnelsen av april var forberedelsene for hovedoperasjonen i Norge fullført av begge leire. Ingen av sidene hadde gitt den annen noen lettvint unnskyldning for å sette igang ekspedisjonen, og ved et tilfelle ble de to operasjoner satt igang nesten samtidig uten at noe påskudd var blitt funnet. Skjønt den tyske flåte gjorde den første bevegelse gjennom en avledningsmanøvre i Nordsjøen 7. april for å dekke transportskipenes bevegelser, så foregikk den aktuelle landsetting, det vil si den tyske offensive hovedoperasjon, først 9. april. 24 timer før det, nemlig mellom 4.30 og 5 morgen 8. april (uthevet av Lord Hankey), var de britiske minefelter blitt lagt i Vestfjorden nær Narvik!»

De to stortingsrepresentanter

som forfølges på grunn av sin NS-fortid, beskjeftiger fremdeles avisene. Og nå har

det alltid så våkne VG underkastet den siste politiske meningsmåling en nøyere undersøkelse og funnet ut at en liten tilbakegang som kan noteres for SV nok skyldes «den nye landssvikdebatten». Men fattigmanns trøst er jo å trøste seg selv. Vi skulle tro at denne nye meningsløse debatt har hatt og kommer til å få ganske andre politiske følger.

Den endelige belønning

for innsatsen som landssvikpolitimann og senere landssvikdommer har nå endelig Rolf Solem fått, idet han blandt mange søkere ble den utvalgte til ny politimester i Oslo. Solem tok juridisk embetseksamen i den verste «nazitiden» i 1942, og i 1943 ble han dommerfullmektig i Salten og dømte da vel etter «nazilovene». Og ikke nok med det, han søkte jobb som sekretær i det «nazistiske» forsyningsdepartementet og ble også ansatt Departementet forlot han så i mai 1945 for å bli fullmektig i landssvikavdelingen. Som alle de andre jurister som stilte seg til tjeneste for urettssoppgjøret hadde han naturligvis (Forts. side 8)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

REPLIKK TIL SVERRE LØBERG

Tidligere stortingsmann Sverre Løberg later til å sette likhetstegn mellom makt og rett. Hans selvtilfredse avissskriverier om tidl. NS-medlemmer tyder på det. Synd at ikke prof. Andenes har mot nok til å si ham sannheten: At hele «landssvikoppjøret» var en fundamental feiltakelse.

Jeg har merket meg at ikke et eneste tidligere NS-medlem har forsøkt å komme til orde. Jeg går ut fra at om de hadde forsøkt ville de ha fått spalteplass. Hva ville det forresten nytte overfor mennesker med en slik mentalitet som den Løberg legger for dagen? Og skal vi tro Løberg så er denne mentaliteten ganske utbredt? — Stakkars folk — stakkars Norge.

Hvis jeg forstår Løberg rett, så mener han at den som har tapt har bevist at han mangler dømmekraft og følgelig er uegnet til stortingsarbeidet. Et temmelig overfladisk resonnement, synes jeg. Historien er full av eksempler på det motsatte og historien har ikke sagt sitt siste ord i denne saken. Er det ikke Løberg som mangler dømmekraft, og han har jo vært stortingsmann. —

Hva SV angår, så har partiet handlet rakrygget og flott, det er sjelden et politisk parti viser så stort mot. SV har gjort et brøytearbeid som måtte gjøres. Så får de bare fortsette å skrive i avisene disse som føler slik inderlig trang til å være helter. Skjønt det skal ikke stort heltemot til for å spytte og sparke den slagne.

Noe svar fra NS-hold kommer neppe. Dertil ligger angrepene for lavt.

Vera Grønlund

EN NORSK NASJONAL ETTERRETNINGS-SENTRAL?

Vi er idag vitne til at en gruppe femte-kolonnister driver undergraving av vårt forsvar og vår nasjonale sikkerhet og egenart. Vi er vitne til at agenter i skrift og tale arbeider for et raseblandet, bastardisert Norden.

Vi er vitne til at de samme agenter, som sprer propaganda for fri innvandring og adopsjon av barn av fremmed rase, samtidig ivrer for barnebegrensning i Norge!

Vi er vitne til at disse krefter kjøper seg inn i norske massemedia for å kunne spre sin propaganda.

Vi er vitne til at femte-kolonnister av typen Narve

Trædal, får fri adgang til hemmeligstemplede dokumenter.

Vi er vitne til at det i dagens samfunn syes puter under armene på de kriminelle og at de ved å «angre» (og gjerne gråte en skvett) gjerne slipper med urimelig milde straffer.

Vi er vitne til at massemediene ofrer mer plass på forbryterens «ulykkelige fortid», enn på ofrets tragiske fremtid.

Vi er vitne til at NRK drives av et familie-dynasti, der en ikke har sjanse på jobb, om en ikke «står på linja» eller har venner «på huset».

Disse forhold må ta slutt. Det er opp til de ansvarlige for de nevnte ting om slutten skal bli brå og brutal, eller om det skal gå fredelig for seg.

Det må bli dannet en etterretningsorganisasjon, som har til oppgave å holde alle unorske elementer under oppsikt. La oss samle opplysninger om vårt lands indre fiender. Ingen i ML-gjengen i NRK, Støttekomitéen for Narve Trædal, FNL-komiteene, Norge ut av NATO, AKP (ml), Fredsforskningsinstituttet, Oktober Forlag, Pax Forlag, KROM, o.s.v., bør lenger få mulighet til å føle seg trygge. La en norsk nasjonal etterretnings-sentral holde de indre fiender under oppsikt og kontroll!

Øhrn, Oslo

HILSEN TIL FOLK OG LAND

Jeg takker for godt, inspirerende tidsskrift. Hva var vel Tor uten hammeren, eller Norge uten Folk og Land, vår nasjons eneste organ for nasjonal informering uten omsvøp.

B. B. Tr.heim

TIL SALGS:

1 stk. medlemsnål i NSDAP.
1 stk. merke fra Hirdmønstringen i oktober 1943.
1 stk. «Mutterkreuz» (miniatyr — gull).
1 stk. NS-flagg (vanlig type).
Selges enkeltvis eller under ett. Gi bud. Eksp. anv. 7/1

UNGDOMSKONGRESSEN I BARCELONA

finner i år sted den 29. og 30. juni i byens meget smakfulle kongresshall. Nasjonal Ungdomsfylking (NUF) vil organisere en deltagergruppe fra Norge. Eventuelt interesserte, som ønsker å følge gruppen, kan kontakte NUF's Oslo-avdeling, Postboks 5331 Majorstua, Oslo 3. Vennligst vær ute i god tid.

AVSKRIVNING SARBEIDER UTFØRES

Har De noe avskrivnings- eller renskrivningsarbeide for en rutiner maskinskriver? Jeg kan ta et hvilket som helst sprog.

(forts. fra side 4)

Folkets inn...

tusener av norsk ungdom som ønsker å stifte hjem og familie — de valgte å satse på internasjonal solidaritet fremfor en nasjonal.

Er det et slikt demokrati og en slik sosialisme norsk ungdom ønsker? Eller vil det bli vår generasjon som endelig avslører det blodige og nedarvede hykleri fra den franske og russiske revolusjon? Sikkert er det at stadig fler vil reagere på sitt møte med det samfunnet hvor stress og en dårlig start skaper en grå og bitter hverdag for så mange unge — og da vil ropet på den «sanne sosialisme» igjen lyde i gatene. Kravet vil bli: La folkets innsats være folkets lønn!

(forts. fra side 3)

Sosial-individualis...

men er statisk tenkende: Det som er, skal deles, fattigdommen distribueres. Man skjønner ikke hva som er den egentlige kilde til velstand og folkelykke, nemlig det at hvert enkelt individ får den friest mulige adgang til å realisere seg selv og utnytte sine muligheter. Bare slik blir det skapt nye verdier, både åndelige og materielle, som kan komme alle mennesker til gode. Det vi gjør i dagens hel- og halv-sosialistiske samfunn, er å forsøke å fordele det som egentlig er skapt eller tilrettelagt av våre forfedre, som levde under langt friere forhold. Det vi selv er i stand til å skape av nye og løfterike ting, er svært lite. Derfor blir vi også reddere og reddere for fremtiden.

Begrepet sosial-individualisme inneholder selvfølgelig den klare begrensning at individets frie utfoldelse aldri skal ha lov til å skade andre, og her plikter samfunnet å sette klare grenser. Det et sosial-individualistisk sam-

BLADET «SIGNAL»

fra krigstiden ønskes kjøpt. Innbundne årganger eller løse nummer. Eksp. anv. 7/3.

(forts. fra side 5)

Viljens triumf

sen kan De altså nu høre på de to platene Bøktjenesten tilbyr. Den innledende musikken til filmen ble komponert av Herbert Windt, om hvilken den amerikanske filmhistorikeren David Hull har sagt, at han «utvilsomt var den største komponist av filmmusikk i filmens historie». Han har altså laget ouverturen til filmen, et konsertstykke komponert over Horst Wessel-melodien. Vi har her sannsynligvis å gjøre med den eneste eksisterende symfonivariasjon av denne kjente sangen.

Ellers er de fleste kjente stemmer fra dengang med i rillene — fra Hitler selv til Goebbels, Hess og flere av rikslederne og gauleiterne. Men musikken og lydeffekten dominerer — vel til glede for de fleste. De kjente og iørefallende melodiene og de like vellykkede talekorene, som oss bekjent ikke tidligere har vært tilgjengelige på plater. Vi nevner f. eks. overleveringen av Arbeidstjenestens mannskaper til Hitler på Zeppelinwiese og den påfølgende presentasjon av de tyske landskaper og stammer ved at den enkelte mann på sin spesielle dialekt roper hvor han kommer fra.

Av alle innslag i vår tids nostalgiske Hitler- og NS-bølge, er dette antagelig det ærligste. Selv om man går glipp av filmens bilder, formidler lyden alene et nesten overveldende inntrykk av den atmosfære, under hvilken det hele utspant seg. Den kunstneriske appell i dette nærmest enestående lyd-dokument gjør det også lettere for et nutidsmenneske — på tvers av all propa-

funn imidlertid ikke kan tiltale, er det politiske frieri til misunnelsen, som vi ellers er så plaget av i dagens samfunn. Hvis en kvinne eller mann er i stand til å skape verdier eller å sette virksomhet igang som kommer hundrer og tusener til gode, da skal hun eller han også ha rett til å ha det litt bedre enn oss andre, til å nyte ihvertfall en del av fruktene av sin innsats.

Sosial-individualisme er ikke noe nytt ord. Det ble brukt av Vidkun Quisling i tredveårene som en betegnelse på de tanker som dannet grunnlaget for hans parti. At andre nasjonalistiske bevegelser på den tid var langt mer kollektivistiske i sin tankegang, er en annen sak. Individualismen er dypt forankret i det norske folk, og enhver norsk bevegelse må preges av det.

Jo.

ganda — å fatte iallfall noe av det som fikk millioner av mennesker til å bli revet med av Hitlers visjon om et enig folk av alle tyske stammer forenet i et Stor-Tyskland.

(forts. fra side 2)

Uhøvisk...

lom himmel og jord, har et mer uhildet og rettferdig syn på det som skjedde under krigen. Det er en tung bølge for kommende slekter at vårt land scoret verdensrekord i landssvik. Kanskje ville vi finne et for efterslekten penere uttrykk enn landssvik for de menneskene som av en eller annen grunn trodde på Hitler istedenfor på Stalin, Roosevelt, Churchill og hva de nå het alle de store dengang. Det var tross alt en verdenskrig, ikke en lokal feide mellom Norge og Tyskland.

Idag er det også delte meninger om hvilke av de store supermaktene vi bør holde oss inne med, hvem som er mest fredselkende og til beste for vårt land. Hva med en ny storkrig og lyn-okkupasjon? En ny stor pulje med «landssvikere»?

HUMØR-sveiten

Det er forbudt å fortelle vitser med rasediskriminerende innhold med mindre brodden vender den «riktige» veien. Vi tror det er tilfellet med følgende historie, og drister oss derfor til å gjengi den. Skulle De ikke motta noe neste nummer av Folk og Land, har vi altså tatt feil.

Det var et sted på det svarte kontinent. En neger fant en forlatt gammel Mercedes Benz ute i «busken». Den var fra Det tredje rikets tid, da tyskerne ennu fikk lov til å produsere kvalitetsvarer, så den lot seg uten særlige vanskeligheter starte med en gang. Den lykkelige finner fikk det for seg, at han skulle avlegge et besøk i sivilisasjonen, og satte kursen mot nærmeste storby.

Der støtte han som rimeleg kan være på et lysregulert gatekryss, hvor han ble stanset av en opphisset politimann som skrek:

— Hei, De der, De kjører jo over mot rødt lys!

— Ja, jeg er klar over det, svarte vår svarte venn, men jeg så at de hvite kjørte på grønt, så jeg trodde at det røde var for negre....

Stå ej bekymmerslös mitt i en väpnat värld! Och vila om du får, men vila vid ditt svärd.

Esaias Tégner

(forts. fra side 1)

Frimureriet - - -

tigste organisasjon! Vi bør vel også i denne forbindelse ta med hva ordenens stormester i Norge, Dr. med. Bernhard Paus, kunne opplyse i forbindelse med uttrykket «Viseste Salomos Vikar». Dette begrep eksisterer ikke lenger i Norge, ifølge stormesteren.

Ellers er det ikke mange opplysninger å få ut av frimurerne. Det er for det første ikke stort en lavgradsfrimurer vet, da losjen er inndelt i grader med hvert sitt innhold. Hver grad blir holdt hemmelig for «broderen» til han er moden for en forfremmelse. For det annet vil virkningen av de groteske eder og sermonier, hvor man med menneskeskjeletter og dyster middelalderstemning lar «den søkende» broder gå igjennom et nervepirrende rituale, gjøre ham lite lysten til senere å røpe seg. For det tredje — og det er kanskje det viktigste — vil en frimurer som bryter sitt løfte bli utstøtt og møte en kompakt «isfront» der han tidligere hadde stor innflytelse. Han vil miste alle økonomiske og sosiale fordeler hans frimurer-medlemskap eventuelt måtte ha gitt ham.

I TV's «Kveldsforum», var det kun en mann som hadde noe å fare med, som selv ikke var frimurer. Det var dansken, redaktør Erik Alexander, som planla å utgi en bok om frimureriet, og som i sitt hjemland hadde skrevet en oppsiktsvekkende artikkel i avisen BT. Etter denne artikkelen hadde han mottatt en mengde brev og trusler av arten: «Vi vet hvor Deres barn går på skole!»

I det norske TV-programmet ble redaktør Alexander bedt om å fortelle litt om det han visste om frimureriet — til tross for protester fra stormester Paus. Da han begynte å fortelle om frimurerens groteske sermonier og viste et bilde tatt av «nazistene» i en losje i Hamburg, ble omkvedet fra en fortvilet Paus, at «slik er det ikke i Norge».

På dette tidspunkt brøt plutselig programleder Heradstveit inn og ba Kjell Karlsen, som også er frimurer, om å spille, — «mens man tenkte over hva man kunne avsløre eller ikke».

Det var det siste man hørte fra redaktør Alexander i programmet, og fra det tidspunktet var resten av diskusjonen tam og uten interesse. Hva skjedde egentlig i pausen?

Det var uten overraskelse vi leste i påfølgende dags

«Dagbladet», — Derfor ble frimurer-programmet så tamt: Truselbrev haglet over Heradstveit.»

Dagbladet prøver seg så på å fortelle «det som ikke ble fortalt», men noe vesentlig ble ikke bragt frem. Det man hadde å fare med var ting kjent fra NS-myndighetenes avsløringer under siste krig. Kanskje fant også selveste Dagbladet det nødvendig å utvise samme forsiktighet, som tydelig preget både Heradstveit og stortingsrepresentant Berit Ås, under TV-programmet? Truselbrevene tydet på en hensynsløs vilje til å bevare frimureriets hemmeligheter for enhver pris! De som er blitt «foredlet» og har lært å leve «et kristent liv», hadde jo ikke engang skrupler når det gjaldt å true red. Alexanders barn!

Hva er det da med frimureriet som nødvendiggjør denne desperate hemmeligholdelse? Frimurerne hevder selv at det er den psykologiske virkningen av det å ikke være informert på forhånd om hva man møter i den neste grad. Frimureren skal gradvis føres frem mot målet, men ikke før han regnes som moden nok til å møte nye utfordringer og bli innviet i nye hemmeligheter. Det er også en viss redsel for at ritualer og symboler skal bli feiltolket, om de skulle komme de «uinnvidde» for øret. Dette siste er sikkert et viktig argument, for det er unektelig vanskelig å forstå at disse rituelle handlinger skal kunne føre til et edlere og bedre kristent menneske. De lar seg legge i likkister i kapeller

Heinrich Himmler — kjente han frimurerens hemmelighet? Han lot iallfall en spesialavdeling av SS drive forskning omkring det «unaturlige».

Luftwaffe

Grammofonplater

TIL SALGS
GJENNOM
BOKTJENESTEN

Wehrmacht

NYHETER VÅREN 1974

Nr. F 1680 *Berühmte Militärmärsche I.* (Blasorch. Max Höll). Unter dem Doppeladler. 94er Regimentsmarsch. Salut a Luxemburg. 99er Regimentsmarsch. 6er Landwehr Regimentsmarsch. Schlesier-Marsch. Aller Ehren ist Österreich voll. Waldstätten-Marsch. 8er Regimentsmarsch. Böhmerland-Marsch. Hoch Habsburg. Für Österreichs Ehr. Reisinger-Marsch. Kr. 35,00.

Nr. F 1681 *Berühmte Militärmärsche II.* (Blasorch. Max Höll). Die Bosniaken kommen. Vorwärts-Marsch. Alt Starhemberg-Marsch. 9er Landwehr-Regimentsmarsch. Krieghammer-Marsch. 84-Regimentsmarsch. Kaiserjäger-Marsch. Philippovic-Marsch. Vorwärts mit frischem Mut. O' du mein Österreich. Egerländer-Marsch. Erzherzog Albrecht-Marsch. Retraite. Kr. 35,00.

Nr. F 315 *Märsche die um die Welt geben.* (Blasorch. Max Höll). Utdrag av platene F 1680 og F 1681 (kun begrenset antall på lager). Kr. 35,00.

Nr. OLM 771 *Luftwaffe.* (Originalopptak fra 1933-45). Prinz Max Brigade-Marsch. Bombenflieger-Marsch. Reveremarsch (Condor Legion). Kr. 40,00.

Stuka-Lied. Militärsignal-Marsch. Flieger sind Sieger. Graf Zeppelin-Marsh. Rot scheint die Sonne. Lied der Junkers Flug- und Motorenwerke. Es blitzen die Stählernen Schwingen. Flieger empor! Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gevehr! Kr. 40,00.

Nr. OLM 472 *Il Duce.* (Originalopptak fra Musolinis Italia). All' armi! Canto della victoria. Inno a Roma. Mediterraneo. Figli della lupa. Ballilla. Giovani fascisti. Inno degli studenti universitari fascisti. Ala imperiale. La marcia delle Legioni. Battaglioni M. Lilli Marlene. Giovinezza (sunget av B. Gigli). Kr. 40,00.

Nr. OLM ... *Wehrmacht.* (Originalopptak fra 1933-45). Siegesfanfare. Weichsel und Warthe. Rosemarie (Es ist so schön). Gegen Briten und Franzosen. Der Tod in Flandern. Lied der Panzergranadiere. Allen voran. Pariser Einzugsmarsch. Sieg Heil Viktoria. Unser Rommel. Wir stürmen dem Siege entgegen. Von Finnland bis zum Schwarzen Meer. Lied der Panzergruppe Kleist. Der treue Feldsoldat. So kämpft nur unsere Infanterie. Deutschland-Lied. Kr. 40,00.

smykket med skjeletter. Under Stortingsgaten og Vollgaten famler de seg frem i mørket, de passerer «Kedrons Bekk» og hyller med dødningskaller, på sin jakt etter «Akasiegrenen.» De lar seg symbolsk henge, og omskjæres (symbolsk) etter jødisk mønster.

Men det å avsløre og spekulere i frimurerens groteske sermonier er igrunnen av liten interesse. Det som skulle være interessant å vite er derimot grunnen til at frimurerne må forberedes så nøye og gradvis! Hvilken hemmelighet er det de skal innvies i?

I en bok av Trevor Ravenscroft, «Skjebnespydet», kan man få det inntrykk at forfatteren nettopp spekulerer i om ikke selveste hovedkampen mellom det Adolf Hitler kalte «verdensjødedommen og den germanske verden», lå nettopp i frimurerens hemmelighet. Det kan synes som om Adolf Hitler, fant denne godt bevarte og gjennom generasjoner overlevte hemmelighet, og dermed ble gjort til frimurerens hovedfiende. Fantastiske spekulasjoner — men et faktum er, at en hel avdeling innen Himmlers SS, ble satt i sving med forskning av det okkulte, det «overnaturlige»

og spørsmålene rundt liv og død, som frimureren og politi-inspektøren, Thorleif Karlsen, er så opptatt av.

Om denne spekulasjon rundt en kamp som ble utkjempet på et helt annet plan enn med soldater, tanks og kanoner holder stikk, forstår man kanskje også lettere Hitlers valg av hakekorset og Quislings valg av solkorset som symbol. Ifølge sagnet om Atlantis, var det under disse symboler våre germanske stamfedre innviet sin elite i åndelige hemmeligheter. Kanskje det da også kan spekuleres litt i den iver hvormed jødiske organisasjoner driver klappjakt på Hitlers germanske og muligens innviede SS-elite?

Den av frimureriets fiender påståtte sammenheng med jødedommen, må i første rekke sees i sammenheng med organisasjonens ritualer og symboler. Bortsett fra den symbolske omskjærelse som foregår i 4-5 grads salen ved at et skjødeforkle blir revet av broderen foran en Kleopatra-figur, finner man symboler som «paktens ark», navnet «Jehova» på hebraisk og den jødiske Davidsstjerne. Og selv om jøder offisielt er bannlyst i frimurersamfunnet — fordi de

ikke er kristne — lar det seg ikke fornekte at flere av det internasjonale frimureriets øverste ledere, og sågar «Kong Salomo» selv, har vært jøder.

Dr. med. Paus, poengterte iherdig at politikk var fullstendig utelukket som samtaleemne innen losjen. Vi betviler ikke riktigheten av dette hva parti-politikk angår, men opprettelsen av en institusjon som FN's forløper, «Folkeforbundet», må vel også betegnes som politikk? Frimureriets befatning med dette er ingen hemmelighet. Selve ideen ble unnfanget på en frimurer-kongress i Paris, 28.-30. juni 1917. I forslaget som ble utarbeidet het det bl.a.: «Frimureriet som fredsfor kjempere påtar seg å innføre denne nye organisasjon: Folkeforbundet».

Også i andre viktige politiske og historiske sammenhenger har frimureriet gjort seg i høyeste grad bemerket. Under den franske revolusjon kunne man se deres symboler og høre deres rop om: «Frihet — Likhet — Broderskap», mens man innførte «demokratiet» og døp- te det i den franske adels blod.

(Forts. side 8)

(forts. fra side 1)

Europas fremtid —

finner her hjemme, hvor krypto-kommunistene snart har lagt hver eneste lille privateide forretning under statlig kontroll.

Idag er det å sette saken på spissen, men hvis ikke sosialiseringsvanviddet i vest kommer til opphør, vil man om noen år muligens få oppleve Vest-Europa (og USA) som orientalske despotier og Sovjet-Unionen som — i beste fall — et tradisjonelt europeisk enevelde. Trekker man konsekvensen brutalt videre, blir det kanskje paradoksalt nok russerne som «befrir» oss fra vår egen kommunisme.

Slik betraktet finner vi det vanskelig å forstå den holdning av «antirusseri», som gjerne kommer til uttrykk i et ønske om å knekke Sovjet-Unionen med amerikansk hjelp ved neste korsvei. Denne holdning er ikke minst utbredt i den nasjonale leir.

Her hjemme har vi et regime, hvis politikk meget sannsynlig skaffer oss et nytt 9. april — denne gang med en russisk okkupasjon som følge. Det ville være både uriktig og dumt i en slik situasjon å spille de fåtallige nasjonale kreftene ut på amerikansk side, for bare å risikere deportasjon til Sibir eller det som verre er. Vi skylder ikke USA en slik deltagelse. Dengang da europa selv kunne ha gjort opp med sovjet-kommunismen, ble det forhindret av nettopp USA — dette USA, som kanskje har bidratt mer enn noen annen makt til å sikre kommunismens fremmarsj. Uten USA's bistand ville kommunismen formodentlig aldri nådd lenger enn til sitt «russiske eksperiment».

Selv om det kunne være ønskelig å bli kvitt det røde maktsenter i Kreml, har vi svært liten fidus til at USA skal kunne hjelpe oss med det. Dagens USA er selv mer modent for en bolsjevisering enn Russland var det i 1917 — noe som for øvrig også gjelder Vest-Europa.

Dessuten er de farer, som truer oss idag, først og fremst av indre art, og snarere inspirert av kilder i USA enn i Sovjet-Unionen. Kreftene må idag settes inn i bekiempelse av det indre forfall samt på å hindre en ny europeisk borgerkrig. Det tjener ikke Europas interesser å spille den svake alliansepartners rolle for at USA skal kunne praktisere siemaktens klassiske strategi overfor den sterkeste fast-

FRA USA TIL «USSA»?

Den etter våre begreper svært naturstridige og usunne demokratiske velferdsmani, later til å slå igjennom også i USA. De første «velgjørende» virkninger har ikke latt vente på seg: Under visse omstendigheter lønner det seg ikke lenger å arbeide. Som eksempel kan vi nevne

(forts. fra side 5)

Meninger om

krav på belønning og har da fått denne etterhvert. Først ble han konstituert soren skriver i Vest-Telemark soren skriver i og i 1955 politifullmektig ved Oslo Politikammer. Bare halvannet år senere ble han politiadjutant og i 1963 politiinspektør. I 1967 ble han sjef for ordensavdelingen og i november 1970 ble han soren skriver ved Skien soren skriververembete, for så i 1973 å bli utnevnt til byfogd i Porsgrunn og Skien. Den urolige karriererytter har vel nå nådd toppen og slutten i og med utnevnelsen til politimester i Oslo.

Endelig kan vi gi

også Ap-regjeringen en blomst, nemlig for dens stortingsmelding om stopp i innvandringen av utenlandske arbeidere fra land utenfor Norden i ett år regnet fra 1. juli i år. Såvidt vi forstår er det LO som har tvunget dette igjennom. Forhåpentlig er dette med bare ett år ikke så alvorlig ment. Og neste skritt må være å forsøke å bli kvitt noe av den flom av fremmedarbeidere som lovlig og ulovlig har strømmet inn over oss. Og karakteristisk er det å notere seg, at VG, det høyst patriotiske og nasjonale, står forrest i køen av protestanter mot dette tiltak som folkemeningen forlengst har krevet med så stor styrke.

landsmakt.

Resultatet av et nytt amerikansk «korstog i Europa» — og med Peking som alliert, slik vi aner det nye opplegget — vil slippe kineserne inn i Europa og dertil ødelegge den siste gjenlevende «hvite» stormakt i vår del av verden. Det kan ikke være «vettug» politikk — for en slik linje får demokratene selv ta ansvaret.

at det nylig ble innberettet til Kongressen, at en enslig mor med tre barn og en månedslønn på 1000 dollar (noe som er gjennomsnittlig) ikke vil ha fullt 200 dollar i netto utbytte av sin jobb. Det månedlige statsbidrag i form av rede penger, sosial bolig, gratis legehjelp etc. beløper seg til godt og vel 10.000 dollar om året. Følgelig er det stor rift etter jobber hvor inntektene ikke blir oppgitt til skattemyndighetene. — Det er beklagelig, konstaterer New Jerseys deputerte, Martha Griffith, at tiltak, som skulle tjene det almene vel, ofte fører til prostitusjon og andre lyssky aktiviteter.

★

HAKKORS I SYNAGOGEN

Fra UNESCO meldes det at Israelske arkeologer under utgravninger i en synagoge, fant et mosaikkgulv fra 200-tallet dekorert med hakekors. Det må vel kalles «undergravning».

★

HVA MED ET «SJØLRÅDE-FLAGG»?

Det er snart den 17. mai igjen, dagen da vår «sjølråderett» skal markeres som seg hør og bør. I år skal det ifølge et vedtak i Oslo skolestyre også være tillatt å føre FN-flagget istedenfor det «vanlige» norske under forbimarsjen foran Slottet. Vi sier så mange slæts takk. Det neste blir vel «tillatelse» til å føre FN-emblemet som «unionsmerke» i vårt tradi-

(forts. fra side 7)

Frimureriet —

Hvor stor del som skyldes tilfeldigheter i det faktum at svært mange av historiens revolusjonære ledere har vært enten jøder eller frimurere, kan vi vanskelig avgjøre — men at frimureriet har hatt en ikke liten innflytelse på svært mange viktige politiske avgjørelser, bør det ikke råde noen særlig tvil om. Kanskje er denne innflytelse av en slik art at man bør følge opp TV's invitt, og om mulig forsøke å skape en debatt og større blest omkring de hemmelige trådtrekkerne bak de politiske kulisser i sin alminnelighet, og den internasjonale frimurerorden i særdeleshet.

sjonelle flagg. Merkelig nok har vi ikke kunnet se noen som helst reaksjon på denne vår nye «frihet», til tross for at enkelte kretser i kongeriket er meget følsomme overfor slike manipulasjoner med våre nasjonale symboler. — Vi foreslår at det samtidig også gis tillatelse til å føre det gyldenrøde flagg, som jo har våre opprinnelige nasjonalfarger, slik de finnes i kongeflagget og i riksvåpenet. Ja, for det er da meget demokratisk med litt «balanse» i «problematikken», eller?

★

OM CHINAS «WEHRMACHT»

kan en sovjetisk krigsflyver fortelle. Han har tjenestegjort ved Ussurielven langs Chinas grenser, men er nu flyktet til Vest-Tyskland, hvor han videregir sine kunnskaper om den kinesiske fiende. — Den kinesiske soldat er verdens beste. Han overgår langt våre egne, sier den sovjetiske flyveren. Kinesiske infanterister er modige og tilpasningsdyktige, og de marsjerer med letthet opptil 70 kilometer om dagen med full oppakning. Hvis en dansk offiser lot sine folk masjere 70 kilometer om dagen, ville han bli satt under mental observasjon, skriver det danske bladet «MINUT». Og hva det innebærer — kombinert med å bli malt mellom Ekstrabladdets møllestener — vet alle og enhver.

★

URO I INDIA

Også i India er de forferdelige fascistene på ferde. I følge statsminister Gandhi, var det et fascistisk forsøk på å underminere det parlamentariske demokratiet i India, som førte til opptøyene i delstaten Bihar. En ting er sikkert: Verden har aldri stått opprødd for syndebukker etter at «losene» «fascisme» og «nazisme» ble tatt i bruk!

(forts. fra side 5)

EF's fremmed

rest af en egentlig proletar-klasser. Også for fremtiden bør dannelsen af en sådan undgå ved kun at beskæftige gæstearbejdere fra vor kulturkreds.

Kilde vedr. talmateriale: Le Monde kpp.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen, Vestbanen og i Stortingsgaten
Eli ma, Ole Vigsst. 12
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomstertorget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohei

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav Tryggvasonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen
Butikkcenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvendelse bladets ekspedisjon.

FOLK og LAND

Kierschowsst. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★

FOLK OG LAND I DANMARK

2920 CHARLOTTENLUND
Postboks 57

★

Abonnementspriser 1974:

Kr. 70,- pr. år, kr. 35,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,- pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår.

Bruk postgiro nr.: 16 450
Løssalg kr. 2,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo